

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D., a JUDr. Aleše Korejtky v právní věci

žalobkyně: **TUSPO CO. s.r.o.**, IČO 08020370
sídlem Kaprova 42/14, Praha
zastoupená advokátkou Mgr. Ing. Martinou Zoubkovou
sídlem Křížkova 479/1, Plzeň

proti
žalovanému: **Hasičský záchranný sbor Pardubického kraje**, Krajské ředitelství,
sídlem Teplého 1526, 530 02 Pardubice

o žalobě proti vyrozumění o přeshetření způsobu vyřízení stížnosti žalovaného ze dne 2.7.2024, č.j. HSPA-1812-3/2024

takto:

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného vyrozumění žalovaného o vyřízení stížnosti ze 2.7.2024, č.j. HSPA-1812-3/2024 (dále jen „vyrozumění“), přičemž toto vyrozumění v žalobě označila jako rozhodnutí správního orgánu. Jak vyplývá z této žaloby a z uvedeného vyrozumění, žalobkyně stížností ze dne 2.1.2024 (dále též jen „stížnost“) brojila proti postupu Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje kraje, který vydal dne 30.11.2023 nesouhlasné závazné stanovisko k žádosti žalobce o vydání závazného stanoviska k projektové dokumentaci obsahující mimo jiné i požárně bezpečnostní řešení týkajícího se stavebního povolení zahrnující změnu užívání skladu chemických látek pro stavbu konkrétně uvedenou v této žádosti. Žalovaný nevyhověl této stížnosti vyrozuměním ze dne 26.2.2024 podle § 175 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“), žalobkyně poté vyslovila nesouhlas se způsobem vyřízení této stížnosti v podání označeném jako stížnost ze dne 4.4.2024, doručené správnímu orgánu dne 29.4.2024, přičemž žalovaný posoudil správně toto podání podle jeho obsahu nikoliv jako stížnost (tu si už žalobkyně, jak soud výše uvedl, podala), ale jako žádost o způsobu přeshetření stížnosti podle ust. § 175 odst. 7 správního řádu a vyrozuměl žalobkyni o přeshetření způsobu vyřízení stížnosti žalobou napadeným vyrozuměním ze dne 2.7.2024 výše uvedeného čísla jednacího (dále v textu i jen jako „vyrozumění“). Toto vyrozumění považuje žalobkyně za rozhodnutí správního orgánu a brojí proti němu předmětnou žalobou, ve které uvedla řadu věcných námitek, se kterými se soud nemohl věcně vypořádat z následujících důvodů.

2. Podle § 175 odst. 1 správního řádu mají dotčené osoby právo obracet se na správní orgány se stížnostmi proti nevhodnému chování úředních osob nebo proti postupu správního orgánu, neposkytuje-li tento zákon jiný prostředek ochrany. Podle odst. 6 tohoto ustanovení, byla-li stížnost shledána důvodnou nebo částečně důvodnou, je správní orgán povinen bezodkladně učinit nezbytná opatření k nápravě. O výsledku šetření a opatřeních přijatých k nápravě se učiní záznam do spisu; stěžovatel bude vyrozuměn jen tehdy, jestliže o to požádal. Podle odst. 7 tohoto ustanovení má-li stěžovatel za to, že stížnost, kterou podal u příslušného správního orgánu, nebyla řádně vyřízena, může požádat nadřízený správní orgán, aby přeshetřil způsob vyřízení stížnosti.
3. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.
4. Podle § 68 písm. e) s. ř. s. žaloba je nepřipustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.
5. Podle § 70 písm. a) s. ř. s. ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.
6. V projednávaném případě se žalobkyně domáhá přezkumu vyrozumění žalovaného o přeshetření způsobu vyřízení stížnosti podle § 175 odst. 7 správního řádu.
7. Dle § 65 odst. 1 s. ř. s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.
8. Ve správním soudnictví jsou ale kontrole zákonnosti podrobena jen rozhodnutí orgánů veřejné správy, jimiž bylo rozhodnuto o právech a povinnostech fyzických a právnických osob ve smyslu generální klauzule obsažené v čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku České republiky. Současně uvedené ustanovení připouští možnost, aby na základě výjimek zákonem výslovně stanovených byla některá rozhodnutí z přezkoumání vyloučena. Negativní enumerací obsaženou v ustanovení § 70 s.ř.s. jsou uvedeny tzv. kompetenční výluky, tzn. vynětí z pravomoci správního soudnictví. Uvedené ustanovení tak zužuje rozsah rozhodnutí, která soud přezkoumává zásadním věcným hlediskem, tj. požadavkem, aby se rozhodnutí týkalo veřejného subjektivního práva. Mezi jinými jsou na základě tohoto ustanovení ze soudního přezkumu vyloučeny podle písm. a) citovaného ustanovení také úkony, které nejsou rozhodnutími.
9. Povahou rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 s. ř. s. se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, v němž uvedl, že: „formální definiční znaky (správního) rozhodnutí definice ‚rozhodnutí‘ ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. sice sama o sobě neobsahuje, jsou však přítomny jako znaky vymezující nezbytné vlastnosti přezkoumávaného aktu na těch místech dílu prvního části druhé s. ř. s., která se týkají např. časových podmínek podání žaloby (oznámení rozhodnutí jako zásadně písemného formalizovaného aktu) či vlastností, které nutně musí mít, aby obstál v přezkumu (přezkoumatelnost; náležitosti, mj. formální, které vylučují, že by šlo o akt nicotný)“. Rozšířený senát rozhodnutí definoval jako formalizovaný a standardizovaný akt se zákonem předepsanými náležitostmi umožňujícími rychle a jednoduše rozpoznat původce i adresáta (adresáty) takového aktu, obsah práv a povinností jím upravených i důvody, pro které je do

nich zasahováno. Zároveň rozšířený senát vymezil i pojem rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s. v materiálním slova smyslu, přičemž zdůraznil, že na neformální úkon správního orgánu by bylo možné nahlížet jako na rozhodnutí v materiálním smyslu jen tehdy, pokud by šlo o akt, který by po obsahové stránce měl povahu „rozhodnutí“ ve smyslu definice obsažené v § 65 odst. 1 s. ř. s. a měl mít podle zákona též formu správního rozhodnutí, avšak který by pro procesní pochybení správního orgánu nebyl v takto předepsané formě vydán.

10. V projednávaném případě je nepochybné, že z formálního hlediska vyrozumění žalovaného není rozhodnutím podle § 65 s. ř. s., neboť neobsahuje zákonem stanovené náležitosti rozhodnutí. Vyrozumění má podobu informativního přípisu, přičemž ani neobsahuje strukturu typickou pro rozhodnutí. Dle názoru soudu vyrozumění rovněž nelze považovat ani za rozhodnutí v materiálním smyslu. Přípis o způsobu vyřízení stížnosti totiž není úkonem správního orgánu, jímž by se zakládala, měnila, rušila nebo závazně určovala práva nebo povinnosti stěžovatele. Stížnost má povahu dohledového či dozorového prostředku, který se realizuje mimo správní řízení, přičemž výsledkem vyřízení stížnosti není správní rozhodnutí. Stížnost je pouze podnětem pro správní orgán a stěžovatel nemá právní nárok, aby na základě jeho stížnosti byly provedeny určité dozorčí nebo jiné úkony (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 244/2015-26). Komentářová literatura chápe vyrozumění o vyřízení stížnosti podle § 175 odst. 5 jako sdělení informace o tom, jestli byla stížnost důvodná, resp. částečně důvodná, a zda jsou z ní vyvozeny důsledky (opatření k nápravě) nebo nikoli [JEMELKA, L. a kol. Správní řád. Komentář. 7. vydání, Praha: C. H. Beck, 2023, s. 47-48], přičemž tento závěr lze aplikovat i v případě vyrozumění o přešetření způsobu vyřízení stížnosti podle § 175 odst. 7 správního řádu. Tento závěr dále potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu, neboť např. v rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 269/2017-44, Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„Lze tedy uzavřít, že krajský soud při posuzování obsahu žaloby nepochybil a z hlediska typologie ji správně vyhodnotil jako žalobu proti správnímu rozhodnutí podle § 65 a násl. SŘS. Za této situace pak není sporné (ani stěžovatelka to již netvrdila), že přípisy o vyřízení stížnosti podle § 175 odst. 5 a 7 SpŘ nejsou správními rozhodnutími podle § 65 odst. 1 SŘS a žaloba proti nim je s ohledem na § 70 písm. a) SŘS nepřipustná“.*
11. Soud se dále zabýval otázkou, zda se proti napadanému vyrozumění nelze bránit jiným žalobním typem, a zda by tedy nebylo namístě žalobkyni poučit o nesprávně zvoleném žalobním typu (náleze ze dne 14. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 2398/18). Předně soud uvádí, že vyrozumění zjevně není ani osvědčením, a jelikož výsledkem vyřízení stížnosti není vydání rozhodnutí ani osvědčení, nelze se proti němu bránit žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 235/2015-26, body 13 a 14). Obecně též vyřízení stížnosti nemůže zasáhnout do právní sféry stěžovatele, a proto se proti vyřízení stížnosti nemůže úspěšně bránit ani žalobou proti nezákonnému zásahu správního orgánu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 244/2015-26, nebo ze dne 2. 2. 2017, č. j. 7 As 258/2016-26
12. Soud proto dospěl k závěru, že vyrozumění žalovaného ze dne 2.7.2024 není rozhodnutím podle § 65 s. ř. s. ve formálním ani v materiálním slova smyslu. Vyrozumění totiž není úkonem, kterým by žalovaný zakládal, měnil, rušil nebo závazně určoval práva nebo povinnosti žalobkyně, nýbrž ji pouze vyrozuměl o přešetření způsobu vyřízení stížnosti ve smyslu § 175 odst. 7 správního řádu za situace, kdy stížnost neshledal důvodnou. Vyrozumění o přešetření způsobu vyřízení stížnosti podle § 175 odst. 7 správního řádu je

vyřazeno ze soudního přezkumu.

13. Z tohoto důvodu soud podanou žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 70 písm. a) s. ř. s. odmítl pro nepřipustnost.
14. Nad rámec nutného odůvodnění soud dodává, že proti nezákonnosti závazného stanoviska lze v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. brojit (za splnění dalších podmínek) v řízení o žalobě proti rozhodnutí vzešlému z řízení, v němž bylo závazné stanovisko užito.
15. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud na základě § 60 odst. 3 s. ř. s., podle nějž nemá právo nanáhradu nákladů řízení žádný z účastníků, byla-li žaloba odmítnuta (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz

Pardubice 7. srpna 2024

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu

